Οι θεές, Ελένη Λαδιά

anastasia August 13, 2020 Λέσχη Ανάγνωσης

Η μνήμη είναι ο πυρήνας. Η ιστορική μνήμη, η βιωμένη μνήμη και το συλλογικό βίωμα, η βιολογική μνήμη και η απώλειά της. Η μνήμη είναι και ο ιστός της αφήγησης. Απλώνεται με τη μορφή μικρής πραγματείας, συλλογικής αφήγησης που μετέδωσαν οι μπάμπες, προσωπικών σκέψεων που καταγράφονται σαν ημερολόγιο. Έτσι, κάθε εξέλιξη στην ροή της αφήγησης παίρνει αυτή την τριπλή ιδιότητα.

Η αφηγήτρια, καθώς φροντίζει την μητέρα της που βυθίζεται σταδιακά στην άνοια, αναλογίζεται το οικογενειακό παρελθόν, που μεταμορφώνεται σε ιστορικό παρελθόν μια χώρας. Παράλληλα, τραβάει το αρχαίο μονοπάτι για την Ελευσίνα, όπου η μητέρα γίνεται Δήμητρα και η κόρη Περσεφόνη. Συναντά την αρχαιότητα μέσα από μια τελετουργική μυητική ματιά. Η ιστορία έχει πολλά πουκάμισα σαν το φίδι και η αφηγήτρια τα ξετυλίγει και τα αποθέτει στις σελίδες του βιβλίου. Έτσι, βρίσκει τρόπο να ανασκάψει τα πολλά πρόσωπα του χρόνου και να τα φέρει στο φως.

Η πραγματικότητα δεν χρειάζεται την φαντασία στην αφήγησή της, επειδή ακριβώς η ίδια η πραγματικότητα εμπεριέχει τη φαντασία. Τα πρόσωπα της μητέρας και της κόρης συγχέονται, η μητέρα γίνεται κόρη και το αντίθετο. Ξέρουν να κοιτάζουν τον ουρανό, επειδή τρέφονται από τη γη.

Η Ελένη Λαδιά μας επιτρέπει τελικά να νιώσουμε οικειότητα, αυτή την αίσθηση ότι κάναμε μια νέα φίλη. Μας υποδέχεται σε έναν κόσμο με ανθρωπιά, αυτήν που τόσο πολύ αναζητάμε και τόσο λίγο βρίσκουμε. Μας φιλοξενεί στον δικό της κόσμο και μας αφήνει να καταλάβουμε ότι είναι ονειρικό και ουράνιο να είσαι άνθρωπος γυμνός, όπως σε γέννησε η ίδια η γη, χωρίς ψιμύθια. Είναι η ίδια τηλαυγής και μας ζεσταίνει με το φως της.

Αναστασία Καραβασιλείου